

<p></p><p>Inshaa Allah, ispricacu vam svoju pricu iako nije uzbudljiva. Okej, da pocnemo ispocetka..

 Bila sam u petom razredu, gradska srednja skola, dosta prijatelja, nogometaski tim, odbojka i plivanje poslijepodne u bazenu iza nase kuce. U to vrijeme, majka je vidjela da je vrijeme da pocnem nositi hidzab (maramu), ili da bar pocne da mi govori da cu jednog dana to nositi. Pocela je da nas ispituje, koje boje hidzaba bi mi zeljeli da nosimo (ja i moje sestre), na koji nacin da stavljamo iglice i slicno. Dvije sedmice poslije ovakvih diskusija, probudili smo se jedno jutro i nasli je da ceka ispred vrata sa baslijama i hidzabima u ruci. Ja sam odbila, plakala, i osjecala se uplasenom cim bi pomislila na nosenje hidzaba. Ali, nisam imala izlaza, mogla sam ili da idem u skolu sa hidzabom ili da ne idem u skolu nikako. </p> <p>

 Sa suzama sam stavila hidzab, pricvrstila ga baslijom, i moje sestre i ja smo krenule u skolu. Obje su mlađe od mene. Bilo me je veoma strah da odem u skolu sa hidzabom, ali nisam imala izlaza.

 Hvala Allahu, moj ucitelj koji je bio muskarac, nije imao nista protiv niti je rekao bilo sta, ponasao se sasvim normalno prema mom hidzabu, i moje prijateljice takodjer, iako su neka djeca koje nisam znala komentarisala na los nacin. Poslije toga nikad nisam napustila kucu bez marame. Na pocetku sam nosila svasta sa hidzabom. Hlace, suknje, i sorceve; sve sa cim mi je majka dopustila da izadjem vani. Polahko, kupovala nam je komotne farmerke i majice, i ja sam nosila komotne hlace kratko vrijeme. Onda nam je sila i kupovala suknje. Bila sam uzbudjena gledajuci lijepe boje suknji koje nam je sila i rado sam ih nosila. I tako je poceo i sesti razred gdje su pocelo uzbudjeno skolovanje kod kuce. Dugo vremena sam nosila suknje, majice u boji, ugodne majice i slicno..

 Jednog dana, dosla nam je sestrerna iz Amerike u posjetu. Nosila je crnu abaju, sa Velcro na oba ramena. Zaljubila sam se u taj ogrtac, tako da je otisla kuci bez njega, baraaak Allahu feeha.

 Na pocetku je stajao u mom ormaru, vadila bih ga povremeno i divila mu se pa ga opet vracala nazad u ormar. Onda je jedan dan sva moja odjeca trebala biti oprana i nosila sam nesto sto nije bilo za vani. Obukla sam ga (ogrtac) i krenule smo u Nedjeljnu Islamsku Skolu. Ogrtac se svima svidjao u skoli i govorili su da je prelijep, elegantan itd. Tako da me je to jos vise ohrabrilo, pa sam ga pocela nositi cesce. Dok sam ja isla od suknje do neoficijelne abaje (ogrtaca), moja majka je pocela nositi nikab. Moj otac nije bio, niti je sada veliki ljubitelj nikaba, jer se boji se da ce nas ljudi provocirati, iako je nikad nije zaustavio ili rekao "ne". Onda je pod nekim okolnostima morala da ga skine i nikad vise ne stavi nazad. Sve ovo vrijeme sam joj se divila zbog nosenja nikaba, ali nikad nisam mislila da bih i ja zeljela da ga nosim jednog dana..

 Jednom, dok sam surfala internetom, naisla sam na stranicu gdje prodaju nikabe i gdje su davali besplatno nikabe i rukavice. Naslijepo sam narucila dva nikaba i dvoje rukavica. Par sedmica poslije, dobila sam ih u posti Godinu poslije toga, ponekad bi ih stavila na sebe i divila se sama sebi pred ogledalom u svojoj sobi, zatim ih skinula i lijepo slozila. Onda je dosao i moj buduci muz oko 2 godine poslije. Potpisali smo vjencani ugovor ali se nisam preselila u grad gdje je on zivio, koji je bio 5 sati od mjesta gdje smo se mi preselili. Zbog toga je on zahtijevao da nosim nikab gdje god idem. I, par dana poslije zeljela sam ici sa ocem

na dzumu, i sjetila sam se svog nikaba. Stavila sam ga u dzep, a i moja sestra, kojoj sam dala drugi nikab je uzela svoj. U autu smo se pogledale, i stavile tiho svoje nikabe. Tresla sam se od nervoze i straha, ali sam ipak bila jaka, hrabra i odlucna osoba pa sam sa mojom sestrom otisla u mesdzid sa njima na licu. Cijelo vrijeme nas je otac posmatrao na retrovizoru i nije nista rekao. I od tog dana smo ja, moja sestra i majka postale Munaqabat (osobe koje nose nikab) i nismo ga vise nikad do dan danas skinule, hvala Allahu i nikad ne namjeravamo inshaa Allah.

 Naravno, ljudi su ponekad buljili u nas, pokazivali prstom i ružno govorili. Jos dok sam nosila dzilbab, isla sam na casove karatea - Tae Kwon Doe, sve dok nisam dobila plavi pojas, a imala sam jos samo 3 da dobijem crni pojas. Zato imam samopouzdanje, znam da hodajuci ulicom niko nece staviti prst na mene a da ce proci bez borbe. Inshaa Allah sa svakom teskocom dolazi nagrada od Allaha.

 Nikab mi je dao snagu nad sobom, ne samo nad vanjskim - fizickim izgledom nego i nad mojim unutrasnjim umom, takodjer. Dosta mi je ljudi doslo i reklo da "noseci nikab ja sigurno posmatram svakog muskarca koji prodje" sakrivena od pogleda, ali to nije istina. Gledanje osobe drugog spola ispod mog nikaba me pravi licemjerkom, pa to ni ne cinim uz Allahovu pomoc, hvala Allahu. Kad hodam negdje gdje je tijesno i gdje ima dosta nevjernika, hodam sa postovanjem i ponosom. S ponosom, jer se mogu pokriti i kontrolisati svoj fizicki izgled i osloboditi svoj unutrasnji um. Dosta ljudi mi je reklo da, hodajuci sa crnim pokrivacem ponasam se kao da se usudjujem upustiti u izazov, sto odbija ljude losih namjera i kafire da mi naskode. Danas, konacno mogu reci da imam HRABROST. Hrabrost, kao i svaka druga Munaqabah da gleda kafire i muslimane samo po imenu, u lice, suocavam se sa losim na pravi nacin, u susret nepravdi izlazim sa pravdom. Cinim sve bez misli i bez brige sta ce drugi ljudi reci ili misliti o tome. Sada mogu iskreno, dok znam da je istina duboko u mom srcu reci, ja sam Munakiba, pouzdana ni u koga osim Allaha, i ne pazeci o nicijim rijecima osim o Allahovim i Njegovih Poslanika. Mogu sad reci da sam zena postovanja i dostojanstva sa kojom se niko ne bi trebao usuditi da se igra.

 Hvala Allahu.

 Oprostite sto je dugo, ali sve sto osjecam ne mogu rijecima izraziti, kolika je vaznost nikaba u mom zivotu i znam da samo Munakibe, iskrene u svom srcu, znaju sta ja mislim.

 Izvor: http://www.muhababah.com/stories/my_niqab_story/000449.htm

 Prevela, Umm Hamza </p>